

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie ze skargi D. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. VI S [...], po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

D. S. wniósł do Sądu Apelacyjnego w [...] skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w [...] pod sygn. VI S [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy też postępowania ze skargi na przewlekłość postępowania sądowego (art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość). Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 24 maja 2019 r., I NSP 27/19; 2 lutego 2021 r., I NSP 167/20).

Skarga wniesiona przez D. S. została złożona osobiście przez niego samego, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów o postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Niezależnie od powyższego, skarga dotyczy postępowań, których przedmiotem jest ocena naruszenia prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki – tymczasem niedopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość takiego postępowania, które samo dotyczy skargi na przewlekłość postępowania (postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10; 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11; 3 października 2013 r., III SPP 209/13; 12 marca 2019 r., I NSP 100/18; 28 października 2020 r., I NSP 140/20).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

